

vil jeg jo ikke faa nogen Lejlighed til at indvie i Sagens virkelige Sammenhæng.

Jeg skal derfor indskrænke mig til at anføre, at selv Bladet „København“, der ellers tidligere ved adskillige Lejligheder, venligt bistaaet af det ærede Medlem Hr. Rytter, har gjort, hvad det formaade for at gaa mig haardt politisk imod, og i Almindelighed ikke paa en særlig loyal Maade, fik svære Anfægtelser. Først optog Bladet paa fremtrædende Plads en Artikel af et af Venstres spirende Haab, Hr. Landsretssekretær Vagn Bro — tænk, Sekretæren ved selve Landsretten, det er en modig Mand! Det hedder heri — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse kort gengive hans Hovedræsonnementer —: „Derimod forekommer det mig, at lige saa sikkert det maa være, at Domstolenes Afgørelser maa staa ukrænkelige i Forhold til Dommernes Personer, lige saa fast maa det staa, at Dommerne til enhver Tid maa være rede til offentligt at værgе sig mod den alvorlige og navngivne Kritik af deres Persons Færd paa Dommersædet.“ Og det slutter: „En saadan Ordning, der tager berettigede Hensyn saavel til Kravet om Domstolenes Ukrænkelighed, der jo er grundlovsmaessig, og Hensynet til Kravet om en saa vidt muligt uadællig Dommerstand paa vore Dommersæder, forekommer ikke mindst at betyde en Styrkelse af Retsbevidstheden og Tilliden til vore Domstole.“ Hr. Vagn Bro anlægger overhovedet i denne Artikel det samme Syn som jeg paa Forskellen mellem Dommeren som dømmende Myndighed og Dommeren som Person og Embedsmand. Jeg kunde for saa vidt godt selv have været Forfatter til denne Artikel i „København“.

Og kort Tid efter indeholdt Venstres Hovedorgan — ja, det har jo ikke andre Organer i København — indeholdt Bladet „København“ en ny Opsats om Dommernes Stilling, ogsaa netop i Anledning af Thorup-Sagen, af Dr. polit., cand. jur. Wilcke, der i sin Argumentation slutter, hvor Hr. Vagn Bro slap, idet han bl. a. skriver, vendt imod Hr. Thorups afvisende Holdning: „En Overlegenhed her er ikke paa sin Plads; Hr. Schovelin indtager en Samfundsstilling af en saadan Beskaffenhed, at hans Kritik ikke kan fejes til Side med en Haandbevægelse. Man har da ogsaa set Dommere uden Paalæg fra Justitsministeriets Side og overfor Angreb fra langt mindre anselig Side fuldstændig af egen Drift, ja, mod Ministeriets Anskuelse anlægge Injuriesag ud fra den Betragtning, at en Dommers Robe maa være absolut plet- og lydefri

indtil den mindske Fold. Naar Dommer Thorup valgte et andet Standpunkt, var det, som han mente — og deri gav det Udseende af at have Kollegers Medhold —, at Dommere var hævet over Kritik eller sliг Kritik. Derved kommer vi let ind paa hele Dommerstandens Stilling. Retsreformen har gjort endog Underdommerne uaf-sættelige. Der synes herved at være fremvokset en Standsfølelse, der er udartet til Umedgørlighed.“ Og han slutter saaledes: „Med alt dette er der hos Dommerne skabt en Følelse af at være en Slags Stat i Staten, hvad der ikke kan anses for heldigt, naar man betænker, at deres Virksomhed til syvende og sidst bestaar i at læse over paa de Love og Bestemmelser, som Rigsdag og Administration overlader dem. En overdreven Selvanskuen vil hos Samfundet let ryste den Alvørens Tillid og Anseelse, som Dommerne bør nyde, og med hvilken vi andre bør se op til dem.“

Disse to Artikler i „København“ indeholder ganske min Argumentation, og denne er paa ingen Maade vendt mod Dommerstanden — jeg kender for øvrigt ogsaa adskillige Dommere, der udtrykkelig har givet mig Ret i min Fortolkning —, og den er endnu mindre vendt mod den dømmende Myndighed som saadan, som flere ærede foregaaende Talere mærkværdigt nok synes at mene, den er ene og alene vendt mod Standsdyrkelsen, Standshovmodet, mod Forsøget paa som Tjenestemænd at isolere sig og sætte sig til Rette som en Stat i Staten, hævet over og i Modsætning til alle andre Klasser. Det er den vendt imod.

Men efter at jeg har set selv ledende Venstreblade vende tilbage til en rolig, fornuftig, demokratisk Tænkemaade med Hensyn til Dommernes Stilling i Samfundslivet og den enkelte Dommers Stilling som Embedsmand, forbløffes jeg unægtelig ved at høre det ærede Medlem Hr. Rytter. Jeg forbløffes ved at høre ham tilsyneladende optræde som Ordfører for det samlede Venstre imod den demokratiske Grundsætning, jeg nylig har angivet. Lad være at det ærede Medlem Hr. Rytter personlig har et reaktionært Standpunkt i dette Spørgsmaal — det ærede Medlem har jo først betraadt sin demokratiske Løbebane paa et forholdsvis fremskredet Tidspunkt af sit Liv og efter en meget uheldig Forskole, saa enhver kan forstaa, at det ærede Medlem kan have Anfægtelser —, men at han her skulde have hele Venstre eller blot største Delen af det gamle folkelige Venstre bag sig, forbavser mig unægtelig. Thi ganske vist betragter jeg Venstre som yderst kon-